

Memikite autor

SHEILA ROBERTS

Juwi
rannas

A tropical beach scene with a white umbrella, wooden chairs, and a table on the sand. The background shows palm trees, greenery, and the ocean under a clear blue sky. The text 'Juwi rannas' is overlaid on the umbrella.

Originaali tiitel:
Sheila Roberts
The Summer Retreat
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Roberts Ink LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11405821
ISBN 978-9949-82-832-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Lizile

Armas lugeja!

Mul on nii hea meel, et sa tuled koos minuga jälle Moonlight Harborit külastama, see on meie kolmas külaskäik. Seekord viibime seal koos Jenna õe Celeste'iga, kes peab tõesti looma selguse oma armuella.

Kas oled kunagi arvanud, et oled koos õige mehega, ning leidnud siis, et ta on vale? Või mõelnud, et tegid ideaalse valiku, kuid see inimene on küll hea, ent pole siiski sinu jaoks see õige? Mina olen küll seda kogenud. Mul on olnud terve hulk valesid meessõpru, ühega isegi kihlusin, ent taipasin siis, et tema on täiuslik... kellelegi teisele. Aga ma usun, et kui küsimuses on armastus, siis astugem samm tagasi ja tõmmakem sügavalt hinge, sest asjad enamasti laabuvad ning lõpuks on meil kõik hästi. Minul on!

Paneme sõrmed risti, et ka Celeste'il läheks kõik õnnelikult (ja uutel tegelastel, kellega sa siin tutvud). Moonlight Harboris on kindlasti mitmeid toredaid mehi. Lugu kirjutades armusin ise paari nendest, loodan, et sina niisamuti.

Nii et sõida siia. Kuskil pole parem kui rannas. Luba endale väike puhkus ja naudi suvist rannakuurorti.

Sheila

Esimene peatükk

Celeste Jones oli printsi otsides suudelnud nii mitut konna, et oleks ise pidanud roheliseks muutuma ja käsnad suule saama. Aga lõpuks oli tal meeste valdkonnas kõik hästi. Emerson Willis oli tugev ja tark. Ning seksikas. Maskuliinne ning erutavalt alfa. Ja suurepärase tant-sija. Ja seksikas. Ja võmm. Kas võib olla veel midagi seksikamat? Nad olid aasta otsa paar olnud ja milline suurepärase aasta see oli. Mees veetis nii palju aega tema juures, sama hästi oleks ta võinud sinna kolidagi, aga tema arvates ei jätaks see head muljet, kuna Celeste on õpetaja. Just nagu esimese klassi lapsed teaksid midagi lindudest ja mesilastest või hooliksid sellest, mida nende õpetaja vabal ajal teeb. Kuid oli nii kena, et mees niimoodi mõtleb, ning Celeste armastas teda selle tõttu veel rohkem.

Aga siiski, miks mitte vormistada nende suhet ametlikult, kuna see oli nii võrratu. „Meil on koos hea olla,“ vastas mees alati. „Viska kõik mured peast ja naudi elu.“

Seda võis Celeste teha. Kevad oli saabunud ja ta ootas suve ning ringsõite, näiteks Washingtoni osariigi idaosa viinamarjaistandustesse ja veinikõrtsidesse, või lasketiirudes käimist – seda ju peab tegema, kui su sõber on politseinik –, ning teineteise omastega tutvumist.

Pole midagi valet selles, kui automatkale omakseid kaasa kutsuda. Aga iga kord, kui Celeste püüdis teda viia oma emaga kohtuma või tegi ettepaneku sõita rannikule ja tutvuda tema õe Jenna ning vana-tädi Ediega, tuli mingi takistus ette. Sama lugu oli Celeste'i tutvumisel mehe perekonnaga. Alati juhtus midagi. Tema vanemad olid hõivatud. Ta ise oli hõivatud. Ta pidi lisavahetuses töötama. Seda tuli viimasel ajal üldse sageli ette. Kas on normaalne, kui politseinikul tuleb teha nii palju lisavahetusi?

Välja arvatud tema soovimatus arendada suhteid järgmisele tasandile, oleks Emerson Willis olnud täiuslik. Ei, ei, ta oligi täiuslik. Ta lihtsalt ei tahtnud teha midagi uisapäisa. Ja tõesti, sellest ei olnud midagi halba. Celeste oli mõnigi kord olnud tormakas ja sellest ei tulnud midagi head. Aga pärast nii pikka koosolemist ei oleks vanematega tutvumine olnud küll üldse tormakas.

Nad peavad rääkima, mõtles Celeste, kui reede õhtupoolikul üsna hilja koolimajast lahkus. Tema ja Emerson kavatsesid minna koos spordisaali, seejärel pidi mees tulema tema poole pitsat sööma ja televiisorit vaatama. Celeste otsustas, et enne filmimaailma sukeldumist räägivad nad omavahel sellest, mis toimub nende tegelikus elus. Ta peatus Papa Murphy juures ja ostis kaasa kodus ahjupandava pitsa, siis astus sisse toidupoodi, et võtta selle juurde joomiseks kuuspakk Hale's Alesi, Emersoni lemmikkäsitööõlut, ning ka salati valmistamiseks vajalikku.

Celeste hakkas autosse istuma, kui mees helistas tema mobiilile. „Ma ei saa täna kuhugi tulla, tüdruk,“ ütles ta. „Jube sant enesetunne.“

„Oh ei. Mis viga on?“

„Minu meelest on mul palavik. Võib-olla gripp.“

„Gripp mai lõpul?“ Celeste'i arvates põdesid inimesed grippi talvel. „Väga kahju,“ vastas ta. „Ostsin just täna õhtuks pitsa.“

„Pane sügavkülma.“

„See on Papa Murphy pitsa.“ Ega see kõla, nagu püüaks Celeste teda süüdistada või meelitada siiski külla tulema? Jah, ta tahtis Emersoni näha, aga mitte seda, et mees haigemaks jääb. Ja kuigi ta soovis näha *teda*, ei soovinud ta kohtuda mehe pisikutega. „Ma vist küpse-

tan valmis ja panen seejärel sügavkülma. Sööme siis, kui oled terveks saanud.“

„Nagu soovid,“ vastas mees.

Nagu soovid oli õige. Meest ju ei huvita, mida ta pitsaga teeb, kui ta ise on haige. „Tunne end varsti paremini,“ sõnas Celeste. „Ma armastan sind, seadus ja kord.“

„Sama sulle,“ vastas mees ning lõpetas kõne.

Sama sulle. Midagi mesisemat ei ütle ta iialgi. Oh, mehel ei olnud probleeme ütlemisega, et ihkab teda, on tema järele hull, ent A-tähega sõna ei tahtnud ta keelelt tulla.

Paar korda oli Celeste püüdnud seda naljatades välja meelitada, lubades teha talle kõneteraapiat. „Korda minu järel, a-a-a-rmastan.“ Mees naeratas, raputas pead ja sõnas: „Sa tead mu tundeid sinu vastu.“

Celeste teadis. Muidugi teadis. Oli ju nii?

„Mina ei ole selles kindel,“ oli väitnud Celeste'i õde Jenna, kui ta sai pärast valentinipäeva küsitledes teada, et ikka ei ole sõrmust, abieluettepanekut ega juttu perekonnaga tutvumisest.

„Pea meeles, ta on korra abielus olnud,“ meenutas Celeste õele. „Ta on ettevaatlik. Sa pead sellest aru saama.“

„On ettevaatlikkus ja on naise ärakasutamine,“ vastas Jenna.

Siis pidi Celeste ära minema... midagi tegema... ükskõik mida. Head päeva. Õe sõnad olid kõlanud samamoodi, nagu ütleks nende ema – kui ema teaks, et Celeste ja Emerson on suhtes. Juba mitu kuud. Õnneks ei küsinud ema midagi ja Celeste ei hakanud sellest ise rääkima.

Aga ema küsis, millal ta saab tutvuda „vaimustava“ mehega Celeste'i elus.

Varsti, otsustas Celeste. Niipea kui Emerson paraneb, veab Celeste ta ema poole. Kas või käeraudades.

Kuid praegu oli tal vaesekesest kahju. Mida ta saaks teha, et mees end paremini tunneks? Kanasuppi! Ta ei olnud maailma parim kokk, aga keetis päris head kanasuppi. Kuigi ilm oli soe, vajas haige suppi. Ta läks poodi tagasi ja ostis grillimiseks mõeldud kana, sõitis koju ja asus tööle.

Tunni aja pärast tõstis ta aromaatses kanariisisupi pliidilt jahtuma. See teeb mehe tervemaks. Jahtumise ajal meikis ta end uuesti, vaatas Instagrami ja Facebooki ning saatis sõnumi sõbratar Vanitale. Siis pani ta supi konteinerisse, istus oma Priuse rooli ja sõitis Emersoni korterisse, et halastajaõe missiooni täita.

Mees üüris korterit majas, kus olid bassein ja peoruum. Kaks magamistuba. Palju ruumi laiutamiseks. Olgu, kui nad kokku kolivad, peab üht-teist ohverdama, sest mehe korter oli üsna asju täis ja Celeste'i korter, samuti kahe magamistoaga, ülearugi täis topitud mööblit ja häid leide garaazimüükidelt. Celeste'i teine magamistuba oli kodukontor ja käsitöötuba. Nad võivad vabalt maja osta.

Celeste tahtis maja. Ja aeda. Ja lapsi. Ja koera. Emerson peab nende plaanidega nõustuma. Talle meeldis nende romaan, aga ta naudib suhteid palju rohkem, kui teab, et neil on tõsised kavatsused. Ta oli ju juba kolmekümne kuuene, taevas appi. Kolmkümmend kuus ja pool, kui olla täpne. Bioloogiline kell hakkas häiret andma. Jah, kui mees paraneb, peavad nad tõsise jutuaajamise, otsustas ta trepist teisele korrusele tõustes.

Uksele koputades oli ta kindel, et kuuleb korterist muusikat. Ja häält. Kas tal mängib televiisor?

Ta pidi juba uuesti koputama, kui uks avanes. Emerson seisis ujumispükstes, rind paljas, musklid nähtaval. Miks?... Mis?... Kas ta käis ujumas, et palavikku alandada?

„Kas pitsakuller?“ hüüdis naisehää.

Pitsakuller? Emerson kuumas tõesti, aga mitte gripist. „Ma arvasin, et sa oled haige.“ *Suur vastik limukas.*

Mees pilgutab silmi, nagu püüdes teda pilgu fookusesse saada. „Ah, ma tunnen end paremini.“

„Seda ma usun,“ sähvas Celeste ja astus temast mööda.

„Celeste,“ protestis mees.

Tema teisest magamistoast väljus naine, kelle pikad juuksed olid kalli raha eest vikerkaarvärvidesse toonitud. Ent ta ei demonstreerinud ainult juukseid. Bikiinid ei varjanud peaaegu üldse midagi. Kuigi tal ei olnudki palju varjata.

„Ei toodud pitsat,“ käratas Celeste kööki marssides. „Kanasupp. Haigele.“ Ta pani konteineri kõva prantsatusega köögilauale.

Emerson oli nüüd elutoas, vahtides vaheldumisi ühe ja teise naise otsa, aadamaõun tegi jõnksatusi.

„Kas sa ei tutvustagi meid?“ nõudis Celeste.

Mees neelatas. „Tema on Becky.“

„Becky,“ kordas Celeste armsa häälega. „Mina olen Celeste. Sõbratar. Me oleme Emersoniga juba aasta otsa käinud. Meelt lahutanud, autosõitudel ja lasketiirus käinud. Seksinud,“ lisis ta, heites mehe poole tapva pilgu. „Aga sina, Becky? Kui kaua teie Emersoniga käinud olete?“ *Seksinud.*

Becky silmad tõmbusid kitsasteks piludeks, kui ta Emersoni poole vaatas. „Kaabakas!“ Ta tegi kannapöörde ja läks magamistuppa tagasi.

„Oota, Becky,“ hõikas mees. Siis vaatas ta kurjalt Celeste'i poole. „Mida sina siin teed?“

„Keetsin sulle kanasuppi, sest arvasin, et sa oled haige. Sa oledki haige tüüp, vastik, valelik petis.“ Ta haaras toodud nõu kätte. „Sa ei vääri seda.“ Ja kindlasti ei vääri ta Celeste'i.

Emerson tuli tema kannul. „Tema ei tähenda mulle midagi.“

Jah, sellepärast ta ütleski seda vaikse häälega.

Aga Becky kuulis. Ta haaras rõivad ja tormas ukse poole. „Suur tänu!“ hõikas ta vihaselt.

„Ilmselt ei tähenda ka mina midagi,“ ütles Celeste ja järgnes talle.

„Beck, ma mõtlen Celeste, oota!“ hüüdis mees.

Celeste seisatas nii kauaks, et talle vihane pilk heita. „Ma olen sinu peale nii palju suudlusi raisanud. Ja aasta oma elust, mida ma ei saa iialgi tagasi.“ Ta sihtis mehe poole sõrmega. „Ma pidasin sind nii üllaks. Politsei, taeva pärast. Peaksid olema seadused petmise vastu ja sind peaks saatma armastuse vanglasse. Eluajaks.“

Selle lahkumispauguga pöörutas ta ukse kinni ja trampis Becky järel trepist alla, peaaegu sama kiiresti, kui pisarad ta põskedel voolasid.

„Anna andeks,“ ütles Becky, kui kaks naist kõrvu mornilt parkla poole läksid. „Mul ei olnud aimugi. Ta ütles, et on lahutatud.“

„Ongi. Ta naine oli mõrd.“

„Ei tahtnud temaga seksida,“ lisas Becky. „Ei hoolinud temast üldse.“

Celeste pühkis näolt pisara. Nad olid olnud kaks tobu. „Kui kaua?“

„Kolm kuud.“

Kolm kuud! Kolm kuud oli mees teda lollitanud ja käinud kohtingutel teise naisega. „Siis sina olidki need lisavahetused, kus ta pidi töötama.“ Naudi elu, oli mees ikka öelnud. Mis elu see oli.

„Ka mulle rääkis ta, et peab töötama lisavahetustes,“ vastas Becky. Ta peatus särtsaka väikese kabrioleti juures, mis seisis Celeste'i Priuse kõrval. „Mul on tõesti kahju.“

„See ei ole sinu süü,“ kinnitas talle Celeste. „Ma loodan, et ühel päeval saab ta tunda seda, mille on ära teeninud.“

Naeratus Becky näol oli tõesti õel. „Saabki. Mu isa on tema ülemus ja isa võtab väga südamesse, et ta mehed elaksid oma ametimärgi vääriliselt.“

Celeste naeratas vastu. „Väga tore. Mul on kahju, et me tutvusime nõnda. Loodan, et järgmisel korral leiad kellegi, kes ei ole... niisugune nagu Emerson.“

„Leian küll,“ vastas Becky enesekindlalt. „Sulle soovin sama.“

Celeste tänas teda ja istus oma autosse. Koos kanasupiga. Siis nuttis ta koju sõites. Emerson oli tundunud nii ideaalsena. Celeste oli tahtnud teda nii väga, andnud endast nii palju nende suhte heaks ja vastutasuks sai ta vaid murtud südame.